

[Kjær.]

udbetalt i Kommunehjælp uden Tab af Valgret 1 796 192 Kr., medens man har kunnet klare sig med 4 151 Kr. med Tab af Valgret, i en anden Kommune er Forholdet 1 068 332 Kr. og 234 Kr., i en tredje er det 950 727 Kr. uden Tab af Valgret, 61 Kr. med, i en 493 608 Kr., og dèr er der overhovedet ikke udbetalt noget med Tab af Valgret.

Jeg vil gerne stille det direkte Spørgsmaal til Ministeren, om han mener, at Administrationen har overholdt den Del af Loven, som er indeholdt i §§ 306, 307 og 308. Mener Ministeren, at det, der her er foregaaet, er lovmedholdeligt? Mon der ikke — jeg tager den sidstnævnte Kommune, som udbetalte en lille halv Million Kroner uden Tab af Valgret og intet med Tab af Valgret — i denne Kommune skulde være en eneste, der har modtaget Kommunehjælp uden de formildende Omstændigheder, som nu engang skal til, for at man kan eftergive Virkningerne? Jeg spørger, som sagt, om Ministeren mener, at en Administration som den, dette er et Kendetegn paa, kan tænkes at være lovmedholdelig, og hvis ikke den er det, om der da er foretaget nogen Undersøgelse af Forholdet, og hvis det ikke er Tilfældet, om det da vil ske i den nærmeste Fremtid.

Saa er der en anden Ting, man ogsaa lægger Mærke til, naar man ser paa disse Ting, og det er, at Administrationen af Fattighjælpsbestemmelserne er saa højst forskellig i de forskellige Kommuner. Man ser det ved at betragte de Beløb, som er betalt med Fattighjælps Virkninger, og de Beløb, som er udbetalt uden Fattighjælps Virkninger. Ser man f. Eks. paa Storkøbenhavn, viser det sig, at det Beløb, som er udbetalt med Fattighjælps Virkninger, udgør 9 pCt. af det Beløb, som er udbetalt uden Fattighjælps Virkning, men gaar man ned til de større Provinsbyer, viser det sig dèr, at det Beløb, der er udbetalt med Fattighjælps Virkning, udgør kun 4 pCt. af det, som er udbetalt uden Fattighjælps Virkning. For de mellemstore Byer og de mindre Byer ligger Beløbet omkring ved 12 pCt. og for Landet paa en noget lignende Højde.

Jeg tror, at man med denne Beretning i Tankerne maa indrømme, at vi virkelig har en højst uensartet Administration af Fattighjælpsbestemmelserne, men jeg tror ogsaa, man maa indrømme, at vi i en Række Kommuner har en ikke helt lovlig Administration. Sikkert er det, at i disse Kommuner, hvor man praktisk talt ser bort fra Spørgsmaalet om Fattighjælps Virknings Ind-

træden, har man hos de understøttede forflygtiget Ansvarsbevidstheden. De maa faa og har sikkert ogsaa faaet den Opfattelse, at de kan søge og de kan faa uden Risiko af nogen Art, og det har efter min Opfattelse sikkert i høj Grad bidraget til den Stigning af Udgifterne, som jeg før omtalte. Det mener vi altsaa, at man kan imødegaa ved at gennemføre det Lovforslag, som vi her har stillet. Efter Lovforslaget vil det være saadan, at den Hjælp, der ydes i de Tilfælde, hvor Trangen maa siges at være selvforskyldt, altid vil faa Virkning, altid for Nyderen selv, i visse Tilfælde kan Nyderens Ægtefælle fritages for Virkningen.

Hvad Lovforslaget i øvrigt angaar, har den højtærede Socialminister jo refereret det, og jeg skal ikke komme ind paa dets Enkeltheder, men jeg skal nøjes med at sige, at det for os er afgørende, at der sættes en ganske bestemt Grænse, en Grænse, ved hvilken Fattighjælps Virkning indtræder, naar der ikke er Tale om Sygdom inden for den understøttedes Hjem. Jeg forstod, at Socialministeren var imod denne Grænse, men jeg er dog klar over, at Socialministeren erkender, at en vis Grænse for Kommunehjælps Ydelse i det hele taget er rimelig. Den Tankegang har faaet tydeligt og klart Udtryk i et af Socialministeriet udsendt Cirkulære af 3. Marts 1936. Men kan det være rigtigt at sætte en Grænse for Hjælps Ydelse i det hele taget, saa kan det vel heller ikke være helt forkert at sætte en fast Grænse for Indtræden af Fattighjælps Virkning.

Socialministeren omtalte de Beløb, som vi havde ansat, og Procenttallene. Jeg vil over for det sige, ligesom jeg sagde før, at vi er rede til Forhandling om disse Beløbs Højde. Vi har sat dem til det, vi mener er passende, men vi vil være rede til at forhøje dem, hvis vi med gode og klare Grunde kan overbevise om, at de er for lave. Beløbenes Størrelse er med andre Ord ikke det afgørende. Det afgørende for os er, at man faar faste Regler, og vel at mærke Regler, ved hvis Udformning der ikke alene tages Hensyn til, hvor meget vedkommende har oppebaaret i Hjælp, men ogsaa tages Hensyn til, hvordan hans Indtægtsforhold i det hele taget har ligget.

Socialministeren nævnte Tal her fra København, saa vidt jeg erindrer, og sagde, at det var forfærdeligt, at en Mand, der havde, jeg tror det var en 1 900 Kr., kun kunde modtage 200 Kr. i Kommunehjælp; hvis han modtog mere, fik det Fattighjælps Virkning. Ja, man er svært bange for, at Folk, der modtager Understøttelse, skal